

Column

Ken Kraaijeveld
Het voedselpark

Mijn huis staat aan de rand van één van de groeikernen in het Groene Hart van de Randstad. Qua natuurbeleving laat zo'n omgeving te wensen over. De tuinen van de meeste van mijn burens zijn troosteloze steenwoestijnen. De gemeente is van mening dat een mooi grasveld eruitziet als een biljartlaken. Eiken worden gerooid om plaats te maken voor parkeerplaatsen. De grond is peperduur en geen vierkante meter blijft onbenut. In de strijd om het Groene Hart groen te houden, is indikken het devies. Vroeger struinde ik vele vrije uren rond over het braakliggende terrein van een in onbruik geraakte betonfabriek. Nu worden dat soort percelen subiet aangeharkt en met appartementencomplexen volgebouwd. Op zich nobel, want alles wat je in de bebouwde kom kan bouwen, slokt geen polderland op. Maar voor een wandelingetje door het groen heb je er niet veel aan.

Aan het einde van mijn wandeling, net voordat ik weer de bebouwing in loop, ligt een ruigeterreintje verscholen achter een paar bedrijfsunits. Een groep hippie-achtige types heeft het geadopteerd als moestuin. Laatst ben ik er eens ingelopen. Het bleek een vrolijke wildernis van al dan niet eetbare planten. Ik zag venkel, erwten en aardbeien, maar ook hondsdrif, heermoes en kweekgras. Er stond een zelfgemaakt insectenhotel, waarvan bijna alle gaatjes dichtgemetseld waren. Een nestkast in een grote populier werd bevolkt door een familie torenvalken. Een jongen zat op zijn knieën in de grond te prutsen. We raakten aan de praat en al snel ratelde hij een lange lijst insectensoorten af die hij in het 'voedselpark' gezien had. Grote en kleine roodoogjuffer, blauwe en vroege glazenmaker en paardenbijter. Citroenlieveheersbeestje, schaakbord- en zestienstippelig lieveheersbeestje. Zelfs argusvlinder stond op zijn lijst. Ieder moment verwachtte hij de eerste vuurjuffer van het jaar. Het voedselpark bleek een oase van leven te midden van het steriele groen. Helaas moest het project binnenkort plaatsmaken voor een wijkje 'tiny houses'. Sympathiek idee, maar toch jammer van al dat moois.

Foto: Ken Kraaijeveld

... natuur in het Groene Hart:
een voedselpark met insectenhotel ...

Maar niet getreurd, het groen is niet ver weg. Aan het einde van de straat begint de polder. Regelmatig wandel ik langs de velden waar vroeger de veldleeuweriken zongen en de grutto's hun nesten verdedigden. De slootranden stonden vol met zwanenbloem, pijlkruid en moerasandoorn. Veenmollen ratelden in de avondschemering. Dat is er allemaal niet meer. De polder is stil. Desolaat eigenlijk. Het vroege voorjaar begint nog hoopvol, maar na een mooie dag in mei zijn alle weilanden in één bliksemactie gemaaid. Een overmoedige weidevogel die nog een nest tussen het raaigras had gemaakt zou geen schijn van kans hebben gehad. Maar ze proberen het al jaren niet meer. Wel staan er borden die ons vertellen dat we #trotsopdeboer moeten zijn. En spandoeken die ons eraan herinneren dat gras groen is.

Bijna thuis zag ik dat een strook onbenut land die al jaren een nieuwe woonwijk afschermde van de naastgelegen ijzerhandel inmiddels in cultuur genomen werd. Grote machines verwijderden wilgen en riet om plaats te maken voor bebouwing. Voorheen zou ik dat toegejuicht hebben. Zoals gezegd, alles wat binnen de stadsgrenzen gebouwd wordt zou niet ten koste van de polder gaan. Efficiënt gebruik van de stadse ruimte spaarde de biodiversiteit, was mijn gedachte. En dan konden we van de natuur in de polder blijven genieten. Na mijn bezoek aan het voedselpark van de hippies was ik van die mening niet meer zo zeker.

ken@kenkraaijeveld.nl